

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Бургас, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев
Членове: Десислава Д. Щерева
Янко Н. Новаков

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20222001000152 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 13 от 12.04.2022 г., постановено по т.д. № 12/2020 г. по описа на Окръжен съд – Сливен, е осъдено “А. ЕООД да заплати на “К.Х.” ООД сумата 33 209,75 лв., представляваща неизпълнено задължение за заплащане на допълнителни разходи по договор за спедиция, сключен между тях на 19.01.2018 г., заедно със законната лихва за забава върху сумата, считано от 05.09.2018 г. до окончателното изплащане, като до претендирания размер от 69 691,18 лв. искът е отхвърлен.

Недоволни от така постановеното решение са останали и ищецът “К.Х.” ООД, и ответникът “А. ЕООД, поради което го обжалват.

Ищецът “К.Х.” ООД във въззивната си жалба изразява недоволство от тази част на решението, с която искът е отхвърлен. В тази част решението било неправилно поради противоречие с материалния закон, необоснованост на изводите и поради нарушение на задължението на съда да обсъди доводите на страните и събраните доказателства в цялост.

За да отхвърли претенцията за сумата 300 евро, част от направени разходи за полицейски конвой, съдът се позовал на факта, че номерата на един влекач и едно ремарке не фигурират във фактурите, издадени от полицейското управление в Бавария, както и на заключението на в.л. Й., въз основа на което формирал извод, че полицейски кордон не е извършван и сумата не се дължи. Този извод бил необоснован. Товарът бил превозен и

полицейски кордон бил осъществен, но на камион, който е заменил първоначално определения поради повреда. Пропускът да се отбележат в товарителницата номерата на сменените влекачи или ремаркета, не означавал, че превозът не е извършен или че конвоят не е осъществен. В тази връзка неправилно съдът отказал в последното съдебно заседание да приеме два броя електронни съобщения, отнасящи се до смяната на влекачи и ремаркета. Тези доказателства били допустими, защото били насочени не към обосноваване на доводи или възражения, а към изясняване на въпроси във връзка с експертното заключение, установило несъответствия в номерата на влекачите и ремаркетата. Отправя се иска за приемане на тези писмени доказателства във въззивното производство.

Съдът стигнал до неправилен извод, че не се дължи сумата 9250 евро за престои при товаренето. Ответникът не бил възразявал по време на товаренето, че не са налице престои на камионите за часовете, които произтичат от издадените от превозвача фактури. В отговора и допълнителния отговор ответникът не оспорил часовете на престои и факта, че три камиона са престоявали, докато се разреши проблемът със затънал камион. Съдът не дал указания на ищеца по чл. 146, ал. 2 ГПК, че не сочи доказателства за броя на камионите в престой. Фактът не престоя се потвърждава от показанията на свидетеля, доведен от ответника, и от кореспонденцията между страните, представена от ответника, но останала необсъдена от съда. Относно причините за престоя следвало да се вземе под внимание, че пътят не издържал натоварения камион, поради което той затънал и блокирал другите камиони. Това означавало, че ответникът не изпълнил задълженията си по отношение на пътя. Отправя се искане да му бъде дадена възможност да представи доказателства за доказване броя и часовете престой на камионите при товаренето на стоката поради недадени в първата инстанция указания по чл. 146, ал. 2 ГПК.

Оспорват се и изводите на съда за недължимост на сумите за разходи за престои поради спиране на трафика при заледяване на пътя (3250 евро), за престои при тунелите на р. Е. (2900 евро) и за разрешение за преминаване на товара през съоръжения на железопътната инфраструктура (154,74 евро) или общо за сумата 6304,74 евро. неправилен бил изводът на съда, че тези престои следвало да се заплащат поради продължил повече от три дни престой само за два вида от товарите, поради което претенцията за разходи, свързани със заледения път, следвало да се отхвърли изцяло, а другата, свързана с тунелите на р. Е. – частично. Тази извод не съответствал на съдържанието на фактурите. В същото време съдът бил длъжен да тълкува договора съобразно с всички доказателства и обстоятелства. Спирането на трафика или спирането на превоза поради специални акции на властите нямало отношение към договорената цена за продължителност на превоза, а имало отношение към факта, че вследствие на тези действия на властите камионите престоявали принудително. Това не можело да се изчисли предварително, за да се включи в навлото, но струвало пари и се начислявало

от превозвача според вида на камиона. Именно поради това германският спедитор не оспорил тези разходи, начислени от германския превозвач. Според обясненията на вещото лице разходите под обозначението VLM се отнасят общо до мерки по охрана на транспорта в съответствие с германския правилник за движение по пътищата. Съгласно договора всички подобни разходи се дължали допълнително, тяхната приблизителна стойност била определена на 23 500 евро и ответникът не можел да ги оспорва, след като е подписал договора.

По отношение на дължимите суми за съхранение и местене на товара на пристанище Р. отхвърлената част от претенцията възлиза на 5478,13 лв. В тази връзка въззивникът оспорва извода на съда, че разходите по товарните операции и шифтинга влизали в стойността на навлото и поради това, че не били разграничени от разходите за съхранение на товара на пристанище Р., не можело да се присъди сумата по фактура № *** от 30.03.2018 г., дължима към "Х.Б." ООД. Съгласно договора за спедиция единствено разходите по претоварване на стоката на пристанище Р. били включени в навлото, но с две съществени уточнения: (1) разходите били включени в навлото само относно разтоварването на стоката от борда на кораба на кея и оттам натоварване на камиона и (2) това се прилага само при седем дни свободен срок за съхранение на открития склад в пристанище Р.. След като престоят на стоката е продължил повече от месец и половина, сумите по фактурата се дължат.

Отправя се искане обжалваното решение да се отмени в отхвърлителната част и да бъде постановено решение, с което исковете да се уважат изцяло с присъждане на разноски.

Въззиваемият-ответник "А. ЕООД в срока по чл. 263 ГПК е представил писмен отговор на въззивната жалба на ищеца, в който се поддържа, че решението в обжалваните части е законосъобразно и правилно. В отговора на въззивната жалба са подробно изложени защитните аргументи на ответника против ищцовите претенции по отделни пера, както са били заявени и поддържани в отговора на исковата молба и отговора на допълнителната искова молба. Иска се потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваните от ищеца части.

Ответникът "А. ЕООД е депозирал въззивна жалба против тази част от решението на Сливенския окръжен съд, с която е осъден да заплати на ищеца сумата 33 209,75 лв. В тази част решението било незаконосъобразно, неправилно и необосновано, постановено в нарушение на процесуалния закон.

Съдът не формирал становище и мотиви по някои от възраженията на ответника. Липсвал анализ на някои от събраните доказателства. Въпреки възраженията на страната съдът не се произнесъл кои от представените документи кредитира с доверие и защо.

Съдът не коментирал в решението си възражението на ответника, че ищецът-спедитор не изпълнил задължението си да направи отчет за

извършените действия и направените разходи и да представи оригиналните документи, удостоверяващи тяхното основание и размер в уговорения срок до 15.06.2018 г. Ищецът не доказал извършването и необходимостта от допълнителни разходи. Поради това претенцията за заплащане на допълнителни разходи била неоснователна.

Във връзка с осъществения мултимодален транспорт в Г. от Н. до пристанище П. не били представени всички разрешителни за всички автомобили, които са извършвали превоза, а в представените имало съществени разлики и несъответствия на данните за номерата на автомобилите. Това показвало, че превозвачът не е разполагал с валидни разрешителни към датите на натоварване и не може да установи точно как, по какъв маршрут и с какво придружаване е извършил превоза.

По отношение на претендираните и присъдени разходи за полицейски конвой (2006 евро) съдът не взел предвид възраженията относно липсващите валидни разрешителни и обясненията на в.л. Й..

Недоказана била и претенцията за сумата 7600 евро – разходи за престой на камиони поради нощни ремонти на тунела на р. Е.. Превозвачът не изпълнил задължението си преди започване на превоза да се информира за състоянието на пътя. Затварянето на тунела за ремонт било планово и след като превозвачът не е съобразил предложения от него график с планирания ремонт, той няма право да претендира допълнително заплащане на разходи. Този разход не се включвал в определението за VLM и не е предмет на спедиционния договор между страните. За някои от автомобилите бил предвиден маршрут, който не минава през тунел Елбе и за тях не би следвало да се дължат допълнителни средства за престои. Автомобилите, превозващи трите части на кулата, до 5 и 6 февруари 2018 г. още са били на площадката за товарене и за тях е било невъзможно да се забавят поради затварянето на тунела.

За сумата 1300 евро, присъдена на ищеца за заплащане за втори шофьор поради нормативно изискване в Бавария, претенцията не била доказана. Наличието на нормативно изискване за втори шофьор не било достатъчно да се обоснове задължение за плащане на този разход. Няма по делото доказателства за присъствие на втори шофьор по време на транспорта, нито можело да се установи точния размер на претенцията.

Не се дължала и сумата 4050 евро, присъдена като разход за допълнително придружаване в района на Шлезвиг Холщайн. Съдът неправилно приел, че тези суми, за които са издадени три фактури, са различни от сумите за ескорт, предвидени в навлото. Те били част от навлото. В цената на транспортната услуга се включвал превозът в ескорт.

Неправилно било решението и по отношение на уважените претенции за сумите 3599,36 лв. и 359 лв. Разходите за съхранение, преместване, шифтинг и др. били включени в навлото и не следвало да бъдат префактурирани от спедитора към ответника.

Иска се отмяна на решението в обжалваните части и отхвърляне на исковете. Претендират се разноски за двете съдебни инстанции. Не се правят доказателствени искания.

Въззиваемият по жалбата на ответника ищеца “К.Х.” ООД е представил писмен отговор, с който я оспорва като неоснователна. Излага насрещни аргументи за правилност на решението в съответните части.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид изложените съображения и доводи на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивните жалби са подадени в срок, от легитимирани да обжалват страни, срещу акт, подлежащ на обжалване, и отговарят на изискванията на закона за редовност, поради което с определение от 15.07.2022 г. са допуснати до разглеждане по същество.

Първоинстанционното производство е образувано пред Окръжен съд – Варна, след което по отвод за местна подсъдност делото е изпратено на Окръжен съд – Сливен.

Ищецът “К.Х.” ООД в исковата си молба, която впоследствие е уточнил, изложил твърдения, че на 19.01.2018 г. е сключил с ответника-доверител спедиционен договор за транспорт на товари от Г. до Б. Предмет на превоза били вятърни турбини за производство на електрическа енергия ведно с постаментите за поставянето им. Товарът бил извънгабаритен, със специален режим на превоз. Превозът бил частично директен и частично мултимодален. Определената цена на превоза не включвала редица допълнителни услуги и разходи, които съпътстват подобни превози и които в договора били обозначени като “VLM”. Уговорено било, че се дължат допълнителни разходи за ангажиране на камионите над определено в договора време за извършване на превозите в отсека от пътя в Германия в размер на 1900 евро на ден, както и за товаренето им в Германия, ако то продължи повече от 4 часа, в размер на 130 евро/час за един камион. Тези допълнителни разходи доверителят е следвало да заплаща своевременно като част от дължимата цена на превоза.

Ищецът-спедитор превзложил спедицията на товара в отсека на маршрута в Германия на германски спедитор – “А.с” ООД, който е възложил превоза в тази му част на германски превозвач – “Г.” ООД. Договорът с “А.с” ООД по поръчка на ищеца бил сключен за негова сметка от “Ю.” ЕООД.

Превозът на стоките е извършен, като навлото, определено като номинална стойност в договора, е заплатено. Заплатени са и част от допълнителните разходи по превоза, посочени в разпоредбата на договора: “Горната цена не включва”.

Ответникът без основание отказвал да заплати част от допълнителните разходи, формирани по време на мултимодалния превоз в частта му в Германия от точката на натоварване до пристанището в гр. П. както и в

пристанището на гр. Р., а именно: (1) 2306 евро – за полицейски конвой на камионите; (2) 9250 евро – дължими суми за престой на камиони над предвиденото в договора при товаренето на стоката; (3) 19 251,74 евро – дължими допълнителни разходи “VLM”, от които 10 500 евро – престои на камионите поради нощни ремонти на тунела под р. Е., 3250 евро – допълнителен престой поради спиране на камионите поради заледяване на пътя, 151,74 евро – плащания към германските железници, 1300 евро – заплащане на втори шофьор поради нормативно изискване за такъв в Бавария и 4050 евро – допълнителни конвои; (4) 9436,49 лв. – за съхранение, претоварване, магазинаж и местене на товара в пристанище Р., които са дължими от ищеца на “Х.Б.” ООД, което е извършило работата по претоварването и съхранението, а впоследствие и превоза на товара до крайната точка.

Разходите за частта от превоза в Г. - (1), (2) и (3) - били платени от германския спедитор на превозвача. Сумите били префактурирани от германския спедитор на ищеца с три фактури: *** и **** За дължимите суми към “Х.Б.” ООД (4) била издадена фактура № *** от 03.03.2018 г.

Задълженията по тези фактури не са платени от ищеца на германския спедитор “А.с” ООД и на “Х.Б.” ООД.

Ищецът от своя страна издал фактура № 10/10.07.2018 г. с получател ответника-доверител, включваща дължимите от ищеца плащания към “А.с” ООД и към “Х.Б.” ООД на обща стойност 69 691,18 лв.

Ищецът отправил искане да бъде осъдено ответното дружество да му заплати сумата 69 691,18 лв., представляваща допълнителни разходи във връзка с организиран от ищеца превоз въз основа на спедиционен договор от 19.01.2018 г., заедно със законната лихва от датата на предявяване на иска до изплащането на сумата, както и разноските по делото.

Ответникът “А. ЕООД оспорил претенциите. Възразил, че исковата молба е нередовна, тъй като не ставало ясна каква част и кои точно допълнителни разходи според ищеца са платени от ответника.

По същество възразил, че ищецът-спедитор не е изправна страна по договора. Той не изпълнявал точно възложените от ответника дейност при определените условия. По негова вина се извършили допълнително разходи, за които възложителят не отговарял. Не били представени годни доказателства за извършените разходи. Разходите не били направени от ищеца, тъй като той сам посочва, че не ги е платил на третите лица.

С обжалваното решение окръжният съд осъдил “А. ЕООД да заплати на “К.Х.” ООД сумата 33 209,75 лв., представляваща неизпълнено задължение за заплащане на допълнителни разходи по договор за спедиция, сключен между тях на 19.01.2018 г., заедно със законната лихва за забава върху сумата, считано от 05.09.2018 г. до окончателното изплащане, като до претендирания размер от 69 691,18 лв. искът е отхвърлен.

Съгласно чл. 269 ГПК съдът извърши служебна проверка и приема, че

обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. По същество:

Между страните е сключен спедиционен договор, по силата на който доверителят "А. ЕООД възложил на спедитора "К.Х." ООД да извърши срещу възнаграждение спедиционна услуга, свързана с транспорт от D-25746 Norderwoehrden (Германия) до 9655 с. Селце, общ. Каварна, на описани в договора стоки – вятърни турбини в 52 колета, част от които да бъдат превозени от началната до крайната точка с камиони, а друга част – с камиони от началната точка до пристанището в гр. П. с кораб по р. Д. до пристанище Р. и отново с камиони до крайната точка. Уговорено е възнаграждение за спедитора в размер на 243 100 евро (т. 5.1), като е описано какво се включва в тази сума след "Горната цена включва:" и изрично е уговорено кои разходи по транспорта са извън уговореното възнаграждение ("Горната цена не включва:").

Няма спор между страните, че спедиторът в изпълнение на договора по отношение превоза на стоките на територията на Германия е сключил договор със следващ спедитор по смисъла на чл. 363 ТЗ – "А.с" ООД, който е сключил договор за превоз с "Г." ООД. За превоза на товарите от пристанище Р. до крайната точка превозът е възложен от спедитора-ищец на "Х.Б." ООД.

Не се спори, че превозвачът "Г." ООД е издал фактури на подспедитора "А.с" ООД за допълнителни разходи, както следва: 2306 евро – за полицейски конвой на камионите; 9250 евро – за престой на камиони над предвиденото в договора при товаренето на стоките и 19 251,74 евро – дължими разходи VLM, в т.ч. за престои на камионите поради ремонт на тунела под р. Е., за допълнителен престой поради заедяване на пътя, за втори шофьор в Бавария и за плащания към германските железници. Подспедиторът "А.с" ООД е заплатил фактурите на превозвача и от своя страна е префактурирал сумите на спедитора-ищец. Ищецът не е платил сумите по фактурите на избрания от него подспедитор. По това обстоятелство няма спор между страните. То се заявява ясно и недвусмислено в исковата молба.

Не се спори, че превозвачът "Х.Б." ООД е издал фактура за допълнителни разходи в размер на 9436,49 лв. с получател/платец спедитора "К.Х." ООД. Ищецът не е платил задължението по тази фактура, за което също няма спор по делото.

От своя страна спедиторът е издал фактура № 10/10.07.2018 г. с платец/получател ответника "А. ЕООД.

При тези факти с правно значение предявените искове са изцяло неоснователни по следните съображения:

Предявените искове се основават на чл. 356, ал. 2 ТЗ вр. чл. 361, ал. 2 ТЗ.

Страните са обвързани от спедиционен договор. Спедиционният договор е вид комисионен договор с правна уредба в чл. 361 - 366 ТЗ със съответно приложение на разпоредбите за комисионния договор (чл. 348 - 360

ТЗ). По дефиниция спедиционният договор има за предмет сключването на договор за превоз. Съгласно чл. 361 ТЗ спедиторът се задължава срещу възнаграждение да сключи от свое име за сметка на доверителя договор за превоз на товар.

По повод на спедиционния договор възникват няколко отделни правни връзки.

На първо място е сделката между възложител (доверител) и спедитор за възлагане на сключване на договор за превоз. Това е същинският спедиционен договор.

На второ място е изпълнителната сделка между спедитора и трето лице (обикновено превозвач) – договор за превоз. С тази сделка “се изпълнява” поръчката на възложителя. По тази сделка възложителят не е страна и за него не възникват права и задължения. Задълженията към превозвача, в т.ч. за заплащане на възнаграждение и разходи, възникват съгласно чл. 349, ал. 1 ТЗ вр. чл. 361, ал. 2 ТЗ в правната сфера на спедитора, който спрямо превозвача се явява възложител на поръчката да се извърши превоза.

На трето място е отчетната сделка, отново между възложителя и спедитора – чл. 355 ТЗ вр. чл. 361, ал. 2 ТЗ. С тази сделка се прехвърлят от спедитора на възложителя резултатите от изпълнителната сделка. Поради естеството на предмета на изпълнителната сделка отчетната сделка се свежда най-често до прехвърляне от спедитора на възложителя на права, които спедиторът е придобил по договора за превоз, или до заместване на спедитора от възложителя по отношение на задължения, които са възникнали от договора за превоз за спедитора.

На четвърто място е правната връзка между възложителя по спедиционния договор и превозвача (третото лице). Тази връзка възниква, ако правата по изпълнителната сделка не са упражнени, съответно задълженията по изпълнителната сделка не са изпълнени, от спедитора, и само тогава, когато е постигнато съгласие по отчетната сделка, т.е. ако възложителят е приел правата и задълженията, които са възникнали за спедитора от договора за превоз.

Съгласно чл. 349, ал. 3 вр. чл. 361, ал. 2 ТЗ спедиторът е длъжен да изпълни задълженията и да упражни правата, породени от сделката с третото лице, а съгласно чл. 349, ал. 4 ТЗ възложителят може да упражни правата и да бъде принуден да изпълни задълженията към третото лице само след прехвърлянето им от спедитора.

В настоящия случай съобразно с гореизложеното следва да се приеме, че задълженията за заплащане на допълнително възникнали разходи, които превозвачите са направили в изпълнение на договора за превоз, на осн. чл. 349, ал. 1 вр. чл. 361 ТЗ са възникнали в правната сфера на спедитора. Спедиторът “К.Х.” ООД, ако не възразява, че на превозвачите се дължат претендираните от тях суми, съгласно чл. 349, ал. 3 вр. 361, ал. 2 ТЗ е длъжен да изпълни тези задължения и да плати по трите фактури, издадени от “А.с”

ООД, както и сумата, фактурирана от “Х.Б.” ООД. За да бъде принуден възложителят да изпълни задълженията за заплащане на допълнителните разходи по договора за превоз и да плати директно на превозвача, респ. на подспедитора, е необходимо да е постигнато съгласие между възложителя-ответник и ищеца по отчетната сделка, т.е. за заместване на спедитора в задълженията му. Такова съгласие липсва, а и такава претенция не е предмет на настоящото дело.

За да бъдат основателни предявените иски на спедитора на осн. чл. 356, ал. 2 вр. чл. 361, ал. 2 ТЗ за заплащане на направени разноси за изпълнение на поръчката, е необходимо, наред с другите предпоставки, такива разноси да са сторени, т.е. спедиторът да е изпълнил задължението си по чл. 349, ал. 3 ТЗ, да е разходвал парични средства или да е претърпял под каквато и да е форма намаляване на имуществото си в изпълнение на договора за превоз. След като спедиторът не е погасил задълженията, които “А.с” ООД и “Х.Б.” ООД претендират от него, той няма основание да получи тези суми от възложителя “А. ЕООД. Предявените иски са неоснователни. Това означава, че е неоснователна жалбата на “К.Х.” ООД против отхвърлителната част на първоинстанционното решение. В тази част то следва да се потвърди. Основателна е въззивната жалба на ответника “А. ЕООД против частта на решението, с което претенциите са уважени частично. Основателни са оплакванията на жалбоподателя, че ищецът не е доказал извършването на допълнителни разходи. В тази част решението ще се отмени, а съответната част от исковите ще се отхвърли.

Относно разноските: Поради изхода на делото разноските и за двете съдебни инстанции следва да се понесат от ищеца. Това налага да се отмени обжалваното решение в частта, с която ответникът е осъден да плати на ищеца сумата 2484,48 лв. – разноси и вместо това в полза на ответника да се присъди допълнително сумата 4080 лв. – разноси за първата инстанция. С оглед представения списък по чл. 80 ГПК и доказателствата на въззиваемия се дължи и сумата 4664,20 лв. – разноси за въззивното производство.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд - Бургас

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 13 от 12.04.2022 г., постановено по т.д. № 12/2020 г. по описа на Окръжен съд – Сливен, в частта, с която е осъдено “А. ЕООД, ЕИК ****”, със седалище и адрес на управление: гр. С., кв. С.З. № *, вх. *, ап. *, да заплати на “К.Х.” ООД, със седалище и адрес на управление: К. Л. ул. Арх. М. * П.х., със съдебен адрес: гр. В., ул. С.С. № *, ет. *, чрез адв. Б. Ж., сумата 33 209,75 лв., представляваща неизпълнено задължение за заплащане на допълнителни разходи по договор за спедиция от 19.01.2018 г., заедно със законната лихва за забава, считано от 05.09.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата 2484,48 лв. – разноси, като вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на **“К.Х.” ООД**, със седалище и адрес на управление: К. Л. ул. Арх. М., П.х., със съдебен адрес: гр. В., ул. С.С. № *, ет. *, чрез адв. Б. Ж., против **“А. ЕООД, ЕИК ******, със седалище и адрес на управление: гр. С., кв. С.З. № *, вх. *, ап. *, за заплащане на сумата 33 209,75 лв., представляваща неизпълнено задължение за заплащане на допълнителни разходи по договор за спедиция от 19.01.2018 г., заедно със законната лихва за забава, считано от 05.09.2018 г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 13 от 12.04.2022 г., постановено по т.д. № 12/2020 г. по описа на Окръжен съд – Сливен, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА “К.Х.” ООД, със седалище и адрес на управление: К. Л. ул. Арх. М. III , П.х., със съдебен адрес: гр. В., ул. С.С. № *, ет. *, чрез адв. Б. Ж., да заплати на **“А. ЕООД, ЕИК ******, със седалище и адрес на управление: гр. С., кв. С.З. № *, вх. *, ап. *, допълнително сумата 4080 лв. – разноси за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА “К.Х.” ООД, със седалище и адрес на управление: К. Л. ул. Арх. М. III 155, П.х., със съдебен адрес: гр. В., ул. С.С. № *, ет. *, чрез адв. Б. Ж., да заплати на **“А. ЕООД, ЕИК ******, със седалище и адрес на управление: гр. С., кв. С.З. № *, вх. *, ап. * сумата 4664,20 лв. – разноси за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____